

להאחדת שלושת השירותים המזוינים

שירטט הוא שירות של גוף אשר אותו כינה "דביזיה סנדר" דרטיה". זו תהיה מורכבת מקבוצות רגלים ארטילריה-מהנר-דסימושיון, אשר תהינה מסוגלות לביצוע תמרון ברמת יכולת גבוהה, אשר תדענה להתפרט התפרסות-נרחבת בשביל לחימה הגנתית או סטטית — ולהתרכז, על מנת לפעול כגוף אחד, בשעת פעולה תוקפנית. הוא הצביע על כך כי אף כיום, בשעת תרגילי גייסות ותמרונים, נהוג כדבר-מובן-מאליו כי יחידות רגלים וטנקים מהוות "צמדים" — כך שכל בריגדיר מפקד על כוח-מעורב. אכן, מותר להקשות על כך את הקושיה: "מה יקרה שעה שירדש דיכוד-משורין רב עצמה באמת? תשובתו על כך היתה, אתה שבמקרה כזה אפשר יהיה לתברייחה, תחת פיקוד יחיד, את יחידות השריון. הוא לא סבר כי יהיה זה מעשה קשה... ברם, עם כל חששותי להביע דעה — שמורות אתי הערות מספר להצעותיו של הפילדמרשל בענין לחמה משורנית, דומגי, כי באם גשים את חיליה-שריון, ביחידותיה, ב"דיביזיות-סטנדרטיות" מעורבות — ומסקנה הגיונית מכך הרי הנה כי אף נאמנו בתוכן — ואחר כך, במקרה של צורך, נשלפו מתוך מסגרתו ונרכזו בתור גוף בפני-עצמו — הרי אפשר ויהיה בזה (אמנם, כהיפוכו-של דבר), משום אותה שגיאה עצמה שאותה מצא מונטגומרי כה נפוצה בארמיה-השמינית שעה שנטל את הפיקוד עליה, והיא שגיאה שהוא אשר ביטלה: נפוץ היה בארמיה-השמינית המנהג לפצל את עוצבותיה לשדרות בלתי-חלילות, מורכבות מכל החילות, אשר לכל אחת מהן פיקוד ואמצעי-קשר מאולתרים משלה. שמה יהיה זה מסוכן לא-פחות, לאחר שיתחלט לבטל את הדיביזיות המשורניות, לחזור ול"אלתר" אותן בשביל מקרים מיוחדים — ולקחת או לכך שהן תוכנה יכולת-פעולה בדומה לעוצבות-שריון מלוכדות-היטב ובדוקות?

בשלהי 1954 הושמעה ע"י פילדמרשל מונטגומרי, בכתלי, מכון השירותים-המזוינים המלכותי המאוחד-הבריטי, הרצאה אשר משכה תשומת לב חוגים צבאיים ומדיניים ברחבי העולם וגרמה אף לויכוחים ולמחלוקת לא-מעטים. בראשית חורף זה חזר הפילדמרשל על נוהג "הרצאות סתיו" זה — וגם עתה לא חסרו בה גורמים לחילופי-דעות מרים ולחילוקי-דעות חריפים. עיקר חוכנה מוקדש היה לנושא האירגון למלחמה ב"זמנים החדשים", וההנחה המרכזית שבה — אחדות הפיקוד. יתכן מאוד כי קטעים מהרצאה רחבת-היקף זו עוד יועלו בדפי "מערכות". לעת-עתה ניתנים כאן מספר ציונים מפרי-עטו של הסוקר הצבאי הבריטי הנודע קפ' סיריל פולס.

בהרצאתו באוקטובר 1955 בפני "מכון השירותים המאחדים המלכותיים" ציין פילדמרשל מונטגומרי פסיעה ארוכה אחת לקראת האחדות הכוחות-המזוינים אשר אותה ניתן לדעתו לצעוד בפסגת ארגונם ודוקא. סבור הוא כי אשר נעשה כבר במגמה זו במערכת הכוחות-המזוינים הבריטיים על ידי הקמת מיניסטריון-ההגנה (אשר לסמכותו כפופים מזה כמה שנים שלושת המיניסטריונים של "שירותים לוחמים" — צי המל-תמה, הצבא וחיליה-אוויר), הנה בגדר מעשה זהיר ומוגבל למדי. אין מיניסטריון-ההגנה הבריטי, לדבריו, אלא יוצץ ובורר. צריך שיתקיים מיניסטריון חוקי יותר ובראשו מיניסטר, שי סמכותו רבה מזה הנתונה בידיו כיום, את מעמדו של הקצין המשמש למיניסטר זה כיועץ-מקצועי מוסמך (כיום — יורד ועדה ראשיה-מטות המשותפת לשלושת השירותים) יש להעלות, ולעשותו ראש-מטה של כלל הכוחות-המזוינים. את המיניסטרים שבראש כל אחד משלושת המיניסטריונים הנ"כ חכים של השירותים-המזוינים יהיה אוי צורך להוריד לרמת סמכות של תת-מיניסטרים "ורועיים". כן חושב הוא כי מעשה-גסימה הוא שנטשו עתה בבריטניה את העיקרון של מצביאים-עליונים משותפים לכלל-הכוחות, שבזירה זו או אחרת — עקרון אשר הוכיח-את-עצמו, ללא-פגם, בשנותיה האחרונות של מלחמת-העולם. הוא ציין כי בכל מקום בו מקיימים הבריטים כוחות משלושת השירותים יחד — מצוי אצלם עתה "שילוש" של מפקדים, אשר כולם שוי-מעמד הנם ביחסים שבניהם.

בהוסיפו לפתח את קויה-החשבה שבהרצאתו מאתקד מאוקטובר 1954, אשר שימשה נושא לויכוחים כה רבים, אמר פילדמרשל מונטגומרי, שכוחות-האוויר הגם שהגם כיום התשוב שבשלושת השירותים-המזוינים, הרי מצויה בכל זאת נטיה רבה-מדי מצד שני השירותים האחרים לראות את כוחות-האוויר בעיקר כמספקי-עצמאות לתפקידי המיוחדים של כל אחד משנים אלה. את כוחות-האוויר יש לשחרר מכל פיצול ושיעבוד-תפקידים חלקיים ולהשלם לכליזין כביר עצמה אחד. עם זאת הוזה הוא בכך כי אמנם וקוקים הצבאות לתמיכת כוחות-האוויר, ממש כשם שכוחות-האוויר עצמם וקוקים להבטחה לבסיסהם.

הפעם דיבר הוא בלשון מפורשת על חשיבות כוחות הצי — וביחוד על חשיבות הצי המלכותי לבריטניה. יתכן להעלות בדמיונו, לדבריו, מצביעניים כזה שבו המהלומות (סוף בעמ' 91)

כפנותו לצבא — נכנס פילדמרשל מונטגומרי באחת הסוגיות אף לפרטים טקטיים, הוא הביע סברה כי יומה של דיביזיה משורנית, כפי שאנו מכירים אותה, כבר הלך-תחתיה

כי הופתע בגלותו כי יש חיילים שאינם קוראים בעתוניהם דבר מלבד הכתובות שמתחת לתמונות ותוצאות משחקי הכדורגל.

ולסיום — הערה על מגורי-הצבא. מאת קולי א. גיאדרוסגוב. גישתו שונה מכל דבר ששמענוהו בצבא ארה"ב — ועל כך אנו אסירי-טובה למול. תלונתו מכוונת אל אנשי האפסנאות, אשר, לטענתו, "דואגים רק לאותם דברים במחנה העשויים לעשות רושם על מבקרים רמי-דרגה. והם בונים רק גדרות גאות או בתים יפים בשבילם עצמם. בעוד שדיוור-הקצינים צורתו איומה ממש".

הרי שסדנא דארעא חד הוא — אם כי בגיוונים ושינויים ילידי-מקום ובני-תקופה.

בפעולות אלו מצדם של מפקדים גבוהים; הרצאות משעממות. הכנה בלתי מספקת, וחוסר ענין אמיתי מצד החיילים. קולונל אחד, הכותב על נושא זה, אומר כי יהיה צורך להודות שבמקרים רבים מאו-נים חיילים להרצאות פוליטיות אך ורק מתוך נימוס (!) וכי דומה שקציני ההסברה-הפוליטית מתעניינים פחות במתן הסברה לגייסות מאשר בכך שיוכלו לדוח לממונים עליהם כי קיימו מספר גדול של "התכנסויות". "הכוכב-האדום" מדבר לעתים בגילוי-לב ניכר, ובמאמר אחד הוא קובע כי ביחידה מסוימת לא נערכה אף הרצאה אחת ויחידה במשך תקופה של שלושה שבועות. אף כי הקצין שהיה ממונה על כך דיווח במלים נלהבות על מאמצי ההסברה שלו במשך אותה תקופה. קצין אחד מספר

להאחדת שלושת השירותים המזויינים - סוף סעם 86

תמש למילוי התפקידים של "שדות-תעופה שטים" אלה, בדבר-מה קטן יותר מאשר נושאות-המטוסים הנוכחיות, שמחירן רב וכבד ביותר.

כן ציין הוא את האפשרות כי התפתחותם של קליעים מונחים תאלצנו לעצב עיצוב-מחדש את ארגוננו הנוכחי באשר לכוחות-אוויר טקטיים. הללו כפותרים עתה, אף באזור-הקדומני, למסלולי-המראה עשויי בטון, אשר נקל להבחין בהם — והרי כיום שתלי מלים אלה, "אזור-קדומני" — פירושו שונה עד-מאוד אפילו מזה שניתן להן בימות מלחמה-ע השניה. מסלולים אלה — יש להחליפם ברצועות-המראה קטנות בשדות. כן יהיה ודאי אפשרי, עקב ההתפתחות הנ"ל של הקליע-המונחה לסוגיו, לשחרר את כוחות-האוויר הטקטיים ממלאכת ההגנה-האווירית — ולהפנותם למשימה של התערבות במעשיהם ופועלם של כוחות-יבשה אויבים, ושרי ברש תנועותיהם.

הכבוד הראשונות מן האוויר תשבשנה כלי-כך את ארגונה של ארץ-בריטניה עד שהצי השרוייבים ישרא, לפחות לזמן-מה, כוח-המחץ הרציני היחיד שלה. אח"כ אמנם יבקשו המתקיפים גם אחר הצי, במרחבי-הים, ימצאוהו ויתקפוהו — אולם אפשר ותפקידו בשלכ-המוקדם יהיה חיוני, וזאת פרט לתפקידו שלאורך-זמן, בקיום עורקי-תחבורה פתוחים בים. יש בהערותיו אלה משום נסיגה ניכרת מן ההערכות והנבואות שהושמעו בהרצאת פילד-מרשל מונטגומרי ב-1954.

כן ציין הפילד-מרשל — ואף בכך נשמע גוון-דיבור חדש — כי צייהים עודם זקוקים למטוסים משלהם. ובשבילם עורונה הכרחית "צורה ירושה של שדה-תעופה שט". הרי שמעשה מורה הוא בהכרח המשך-קיומן של נושאות-המטוסים ים. אולם הוא סיפר כי ההתקדמות אשר חלה בדרך לקראת היכולת להמראה ונחיתה אנכיות תאפשר ודאי בעתיד להש